

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122249479
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122249479.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., XX. XXXXXXXX XX/X, právne zastúpená JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, IČO: 37 756 508, proti žalovanému: D. E., so sídlom F., D. XX, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Majerníkova 3/A, IČO: 42 185 190, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č. k. 18Csp/19/2022-72 zo dňa 14. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. ako aj v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyňa m á proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 533,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 533,- eur od 16.02.2022 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 82,07 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Okresnom súde Banská Bystrica ako upomínacom súde domáhala voči žalovanému zaplataenia sumy 585,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 585,48 eur od 16.02.2022 do zaplataenia a náhrady trov konania. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 20.11.2015 uzavreli strany sporu Zmluvu o úvere č. 304604654, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi sumu úveru 1000,- eur. Žalobkyňa sa zaviazala žalovanému vrátiť celkovú čiastku vo výške 1.270,- eur do 20.11.2016, čo je termín konečnej splatnosti úveru. V zmluve bolo uvedené, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je 80,- eur, čo predstavuje RPMN 8 %. Úrok bol dohodnutý vo výške 19 % ročne, čo v prípade riadneho zaplataenia úveru predstavuje 190,- eur. Žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť celú čiastku 1.270,- eur do 20.11.2016. Z listiny na č. I. 14 súdneho spisu je preukázané, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne spoločnosť G. E. E. žiadosťou z 08.02.2016 o vykonávanie zrážok zo mzdy. Z predžalobnej výzvy z 10.02.2022 vyplývalo, že žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzvala žalovaného na dobrovoľné plnenie sumy 533,- eur ako nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, na zaplataenie trov právneho zastúpenia spolu sumy 97,50 eur a na vystavenie kvitancie a zaslanie kvitancie všetko v lehote do 15.02.2022, predžalobná výzva bola doručená do emailovej schránky žalovaného „H. dňa 11.02.2022. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza, č. k. 16Csp/23/2021-121 z 24.01.2022 súd zistil, že žalobkyňa A. B., nar. XX.XX.XXXX sa voči spoločnosti D. E. ako žalovanému domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Súd rozhodol tak, že určil,

že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 20.11.2015 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 20.11.2015 je neplatná. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd uviedol, že spor súvisí so zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenou dňa 20.11.2015, v bode 14 odôvodnenia je uvedené, že z rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 9Csp 99/2019 - 42 z 14.04.2020, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.06.2020 (č. I. 3 spisu) súd zistil, že citovaným rozsudkom bola zaviazaná žalobkyňa zaplatiť žalovanej v tom konaní (žalobkyne) sumu 96,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 96,- eur od 21.11.2016 do zaplatenia a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a žalobkyňu (v tom konaní žalovanej) nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení citovaného rozhodnutia súd uviedol, že zmluva o úvere, ktorú sporové strany uzavreli dňa 20.11.2015 obsahuje RPMN uvedenú nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že uvedený úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov a pokiaľ teda žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.000,- eur a žalovaná uhradila žalobcovi 904,- eur, zostáva jej zaplatiť 96,- eur, v ktorej časti súd považoval nárok žalobcu za dôvodný a v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zákonníka priznal žalobcovi voči žalobkyňu (v tom konaní žalovanej) i nárok na zaplatenie úroku z omeškania z uvedenej istiny od 21.11.2016 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Právne vec súd posúdil podľa § 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že napriek tomu, že medzi stranami sporu bola predmetná zmluva o úvere uzavretá v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, išlo zároveň aj o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Úver, poskytnutý žalobkyňu na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.04.2020, č. k. 9Csp/99/2019 - 42 v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z. z. vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému iba sumu, ktorú si od žalovaného reálne požičala t. j. sumu 1.000,- eur. Žalovanému tak nemohol vzniknúť a podľa názoru súdu ani nevznikol nárok na zaplatenie dohodnutých úrokov a poplatkov a došlo tak na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Z predložených listinných dokladov vyplývalo, že žalobkyňa na úvere zaplatila celkom sumu 1.533,- eur (doklad na č. I. 13 súdneho spisu), pričom v zrážkach vykonávaných prostredníctvom zamestnávateľa žalobkyne v období od roku 2016 do roku 2021 žalovanému zaplatila bez právneho titulu sumu 533,- eur. Na základe uvedeného mal súd za to, že bola žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 533,- eur dôvodná a žalovaný je povinný túto sumu žalobkyňu titulom bezdôvodného obohatenia vrátiť. Vo zvyšku nároku o zaplatenie sumy 52,48 eur súd žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na strane žalobkyne. Žalovaný nárok v celom rozsahu rozporoval a bolo preto povinnosťou žalobkyne uniesť bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu ňou tvrdených skutočností, pokiaľ boli v konaní sporné. Žalobkyňa tvrdila, že uhradila žalovanému aj sumu 52,48 eur a má to vyplývať z listiny na č. I. 17 spisu označenej ako „Zrazené zrážky zamestnancov“, ktorá je opatrená pečiatkou a podpisom spoločnosti G. E. E. pod položkou Druh Zn. 12 je zápis: Pohotovosť_čakáme na právoplatnosť súdneho rozh. 52,48. Z predmetného listinného dôkazu podľa názoru nevyplývalo, že suma 52,48 eur bola zaplatená žalovanému titulom Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX z 20.11.2015, preto ako nepreukázaný bol v tejto časti nárok žalobkyne zamietnutý. Súd žalobkyňu priznal aj úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 533,- eur od 16.02.2022 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti ohľadom požadovaného úroku z omeškania zo sumy 52,48 eur súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. V prevyšujúcej časti ohľadom požadovaného úroku z omeškania zo sumy 52,48 eur súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobkyňa bola v konaní oslobodená od povinnosti zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby podľa § 4 ods. 2 písm. v/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení noviel zo zákona.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Poukázal na to, že uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru (ďalej len „VPPSÚ“). Dižník podpisom zmluvy o úvere prejavil svoju vôľu byť viazaný aj VPPSÚ. V zmluve o úvere žalobca zobral na vedomie, že výška RPMN v predmetnej zmluve sa vypočítava v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. V zmluve o úvere spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy o úvere je vo výške 23,66 %. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal podľa žalovaného právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené

právo žalobca nevyužil, z čoho podľa žalovaného vyplývalo, že súhlasil s obsahom zmluvy o úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úvere. Žalovaný mal za to, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. V zmysle uvedeného bolo v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne určené rozlíšenie splátky istiny, úrokov a poplatkov (1000,- eur + 80,- eur + 190,- eur = jedna splátka vo výške 1270,- eur). Žalobca svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdil svojim podpisom. Žalobca si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalovaný ďalej uvádzal, že jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru (úroky, poplatok). Započítanie celej sumy splátky sa hradí najprv na istinu a až tak na úrok a poplatok v prospech dlžníka, pretože v prípade nezaplatenia niektorej splátky alebo omeškania dlžníka s platbou splátky dôjde skôr k zníženiu istiny, z ktorej by si žalobca ako veriteľ mohol uplatňovať zákonné úroky z omeškania. Žalovaný bol toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný razantne odmietol, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a aby bola vec vrátená na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a argument žalovaného, že nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia považovala za nesprávny. Podľa žalobkyne nemožno na argumentáciu žalovaného v odvolaní prihliadať. Poukázala na to, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje hneď niekoľko náležitostí, a to náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i), j), l) z) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom podľa § 11 ods. 2 tohto zákona veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, a teda pri skúmaní bonity žalobkyne, v dôsledku čoho je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Taktiež zmluva obsahovala nepriateľné zmluvné podmienky, a to v podobe poplatku za upomienku. Navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznať žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. ako aj v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a s tým súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania. Výrok II. ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá odvolaním napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmal.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že z vykonaného dokazovania vyplývalo, že v zrážkach vykonávaných prostredníctvom zamestnávateľa žalobkyne v období od roku 2016 do roku 2021 žalovanému žalobkyňa zaplatila bez právneho titulu sumu 533,- eur, v rozsahu ktorého sa žalovaný bezdôvodne obohatil, nakoľko rozsudkom Okresného súdu Prievidza, č. k. 16Csp/23/2021-121 zo dňa 24.01.2022 bolo určené, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 20.11.2015 je neplatná a zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.11.2015 je bezúročná a bez poplatkov (rozsudok Okresného súdu Prievidza, č. k. 9Csp 99/2019 - 42 zo dňa 14.04.2020, právoplatnom dňa 10.06.2020). Vo vzťahu k nároku žalobkyne na sumu 52,48 eur súd žalobu zamietol, nakoľko v tejto časti žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na

daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

8. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

9. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

10. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Po preskúmaní veci má odvolací súd za to, že ani jeden z vyššie uvedených uplatnených odvolacích dôvodov v predmetnej veci nebol naplnený.

12. Z obsahu spisu vyplývalo, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza, č. k. 9Csp 99/2019 - 42 zo dňa 14.04.2020, právoplatným dňa 10.06.2020, bola zaviazaná žalobkyňa zaplatiť žalovanému sumu 96,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 96,- eur od 21.11.2016 do zaplataenia a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.11.2015 obsahuje RPMN uvedenú nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že uvedený úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, č. k. 16Csp/23/2021-121 zo dňa 24.01.2022 bolo určené, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 20.11.2015 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 20.11.2015 je neplatná.

13. V tomto konaní sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplataenia sumy 585,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 585,48 eur od 16.02.2022 do zaplataenia a náhrady trov konania na základe toho, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 20.11.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni sumu 1.000,- eur, pričom žalobkyňa uhradila v prospech žalovaného sumu 1.585,48 eur.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, a to listinou - potvrdenie a prehľad zrážok vystavený dňa 22.12.2021 zamestnávateľom G. E. E. v prospech žalovaného za obdobie od 11/2016 do 8/2021, že v zrážkach vykonávaných prostredníctvom zamestnávateľa žalobkyne v období od roku 2016 do roku 2021 žalovanému žalobkyňa zaplatila bez právneho titulu sumu 533,- eur, v rozsahu ktorého sa žalovaný bezdôvodne obohatil.

15. Námietky žalovaného v odvolaní nesmerovali k tomu, že žalobkyňa túto sumu žalovanému neuhradila, či k tomu, že by žalobkyňa uhradila menej, ako vyplývalo z dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, alebo v takom rozsahu ako tvrdila žalovaná, čo bolo predmetom tohto konania, ale k tomu, že predmetnú zmluvu o úvere nebolo možné podľa neho považovať za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko spotrebiteľ je viazaný tiež všeobecnými obchodnými podmienkami, zobral na vedomie výšku RPMN, pričom, ak nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu, mohol od zmluvy odstúpiť. Poukazoval tiež na to, že jednotlivými splátkami sa hradí najskôr istina a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru.

16. Odvolací súd k týmto námietkam žalovaného uvádza, že otázka toho, či je predmetná zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, už bola posudzovaná v inom konaní (sp. zn. 9Csp/99/2019), v ktorom súd dospel k záveru, že zmluva o úvere obsahuje RPMN uvedenú nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že uvedený úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Týmto námietkami žalovaného preto nebolo potrebné sa ďalej zaoberať. Tomuto bránila jednak zásada hospodárnosti konania a jednak princíp právnej istoty. Pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu (posudzovaná bola rovnaká zmluva o úvere ako v danej veci), bol splnený aj základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia dal na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď, a teda, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov, ako už bola raz takto zmluva o úvere posúdená. Preto nebol ani dôvod na to, aby súd opätovne, a to ani len predbežne, túto zmluvu z hľadiska jej obligatórnych náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z. z. posudzoval so zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Pokiaľ je predmetná zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, je povinnosťou spotrebiteľa vrátiť len istinu poskytnutého úveru. Všetky platby žalobkyne sa preto započítavali len na istinu, keďže sa pre predmetný úver aplikovala sankcia za nedodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy v podobe jej bezúročnosti a bez poplatkovosti. Z týchto dôvodov odvolací súd námietky žalovaného posúdil ako nedôvodné.

17. Nakoľko žalovaný v odvolacom konaní neprezentoval iné námietky (ako je uvedené aj vyššie), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. ako aj v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa. Odvolací súd preto žalobkyňu priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).